

Nr.3/DECEMBRIE 2015

PORTRETE

**E CRĂCIUNUL SFÂNT!
Coboară Cerul pe pământ!
La mulți ani, dragi copii!**

2016

Revista copiilor cu afecțiuni cronice din Institutul Clinic Fundeni, din Institutul Oncologic București și a Asociației P.A.V.E.L.

Revistă distribuită
GRATUIT

Redactor șef: **Magda JIANU**

Membri: **Fotinica GLIGA**

Mihai BENCHEA

Elisabeta NIȚĂ

Alina MITROI

Ioana Ene

Cosmin Perța

Echipa Asociației P.A.V.E.L.:

Director Executiv și responsabil cu strângerea de fonduri: **Iuliana GHIDU**

Coordonator (Centrul P.A.V.E.L.) și asistent social: **Camelia DEMETER**

Psiholog și manager de proiecte (Centrul P.A.V.E.L.): **Alina MITROI**

Psiholog (I.O.B. și Fundeni) și coordonator Proiect Snoezelen: **Elisabeta NIȚĂ**

Lucrător social (Fundeni): **Roxana DUMITRU**

Asistent social (I.O.B. și Fundeni): **Mihai BENCHEA**

Terapeut prin artă ((I.O.B. și Fundeni): **Mihaela ȘCHIOPU**

Terapeut prin joc (Fundeni): **Simona SANDU**

Terapeut prin joc (I.O.B.): **Teodora GOLOIU**

Coordonator voluntari: **Fotinica GLIGA**

Asistent proiect: **Patricia COSTEA**

Fizioterapeuți: **Ileana GRIGORE** și **Adrian MARIN**

Jurist: **Ana Maria STIOLICA**

Administrator (Casa Părinților P.A.V.E.L.): **Marian ZAMFIRESCU**

Președinte: **Olga Rodica CRIDLAND**

Editura
TRACUS ARTE

ISSN 2457-7723
ISSN-L 2457-7723

Arsenie Boca: *Dacă nu poți vorbi cu copiii despre Dumnezeu, vorbește cu Dumnezeu despre copii!*

A început școala, oficial, și la copiii internați la Institutul Oncologic București și la Institutul Clinic Fundeni!

Cunoscând îndeaproape activitățile didactice din cadrul secției de Oncopediatrie de la Institutul Oncologic din București, precum și pe cele de la Institutul Clinic Fundeni, am considerat că principiul conform căruia dacă o lumină arde pentru un singur copil care vrea să învețe, atunci trebuie s-o întreținem trebuie aplicat și aici, cu atât mai mult, cu cât elevii din acest spațiu școlar nu sunt deloc obișnuiți, ei trebuind să facă față și tratamentelor și școlii. În acest sens, în septembrie 2015, copiii internați aici și părinții lor însoțitori, alături de profesorii de la Asociația P.A.V.E.L., de voluntari, de personalul medical au trăit bucuria începerii anului școlar 2015- 2016, fiecare primind ghiozdane gata echipate pentru activități și multe alte cadouri. De acum, conceptul de Școală din spital, lansat de Asociație încă din 2012, a devenit viabil oficial.

Cartea vietii - Iliuță

Suntem în mijlocul frumoaselor sărbători de iarnă - Moș Nicolae, Moș Crăciun, Nașterea Domnului nostru Isus Hristos, Anul Nou

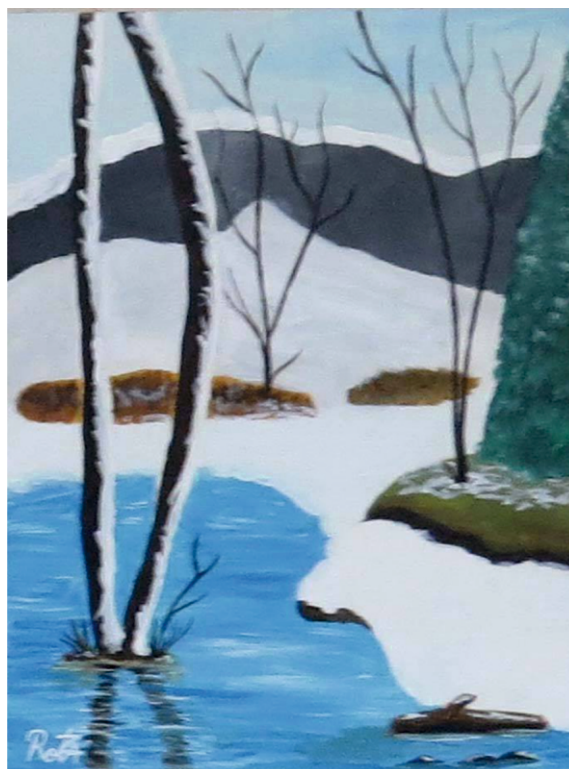
Îndată ce intrăm în luna decembrie, trăirile fiecărui român se amplifică emoțional, pentru că sărbătorile de iarnă au ceva deosebit în raport cu celelalte - au zăpada care dă farmec zilelor și nopților geroase, au fulgii de nea care se așază pe obraji fierbinți și roșii ai copiilor, au stelele înghețate și lucioase, mirosurile de brad și vâsc, de cozonac fierbinte, de mâncăruri tradiționale, au emoția căutatului în ghetuțe după cadourile trimise de Moș Nicolae, dar au și zvonuri de visuri pe termen scurt sau lung și, mai ales, dorința de a primi un semn concret de la Dumnezeu că se află aproape de lume.

Marea Sărbătoare a Crăciunului sau Nașterea Domnului nostru Isus Hristos este însă regina iernii, care ne aduce convingerea că, sub protecția Lui, nimic rău și ireparabil nu se poate întâmpla, că, urmându-i în credință, ne menținem ca fii ai Lui. De Crăciun, se simte și mai acut suflul sacru al lui Dumnezeu, printr-o boare pură, ca o lungă respirație, prin parfumul Duhului Sfânt, care aduce o energie magică și taumaturgică.

Niciun alt suflu profan nu se percepe acum în saloanele de la Oncopediatrie, pentru că spațiile unde sunt copii sunt vizitate la

această sărbătoare de Dumnezeu în persoană. Când ei încremenesc de emoție, El le mângâie fețele, îi sărută pe frunte, arătând astfel că, deși nu e perceptibil, e peste tot alături de ei. Și ce e mai plăcut în aceste momente e că mulți oameni buni apar în viața copiilor aflați în suferință. Ei simt că orice manifestare a cărei finalitate este atenuarea durerilor, alinarea supărărilor altora are în ea ceva tainic, aproape mistic. Aceste gesturi au ca efect prelungirea sau continuarea propriei vieți prin viețile pentru cei cărora astfel de oameni se dedică. Poate aceasta este și filosofia voluntariatului, în aporetica noastră urbană și actuală; trăirea complexă alături de copii a durerii fizice și spirituale, a bolii, în toată hidoșenia ei este în mod sigur o formă de empatie absolută.

Pași moi alunecă pe holurile de la parterul I.O.B., încercând să strecoare lin, în pătuțurile copiilor aflați în suferință, mici cadouri care să-i facă să simtă frumusețea Crăciunului, și în sufletele lor, optimisul că vor învinge boala, dar nu singuri, ci cu Moș Nicolae, cu Isus Hristos și cu Dumnezeu.

Peisaj de iarnă - Andreea

Mesaje de Crăciun

Crăciunul nu este o perioadă, nici un sezon, ci o stare de spirit în care sărbătorim Nașterea Domnului Isus Hristos. Adevăratul spirit al Crăciunului înseamnă să prețuiești pacea și bunăvoința, să oferi, din plin, compasiune celor din jur.

Crăciunul este un timp de miracol și speranță, este perioada când ai dor de acasă – chiar dacă ești deja acasă. Crăciunul este pentru mine mai mult o sărbătoare a spiritului și încerc să o petrec alături de cei dragi, cu multă cumpătate și dragoste în suflet. Este o sărbătoare a fericirii, a curățeniei sufletești, a credinței și purității. Este o sărbătoare a iertării și a mulțumirii. Este un moment în care toate cele rele trebuie lăsate de o parte și inima trebuie încarcată cu speranță. Motiv pentru care, în aceste momente de pregătire și celebrare a celei mai mari sărbători creștine, vă invit să devenim mai buni și să trăim cu multă fericire în suflet, armonie și dragoste. Bucuria Crăciunului este o lecție de viață care ne va lumina și ne va încălzi sufletele în noaptea minunată, căci Pruncul Isus a fost trimis pentru împăcarea omului cu Dumnezeu.

Haideți să sărbătorim cu bucurie venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ și să-l așteptăm cu toții pe Isus, care vine și rămâne în casele și inimile noastre.

Crăciun Fericit tuturor! **Mihai Benchea, profesor**

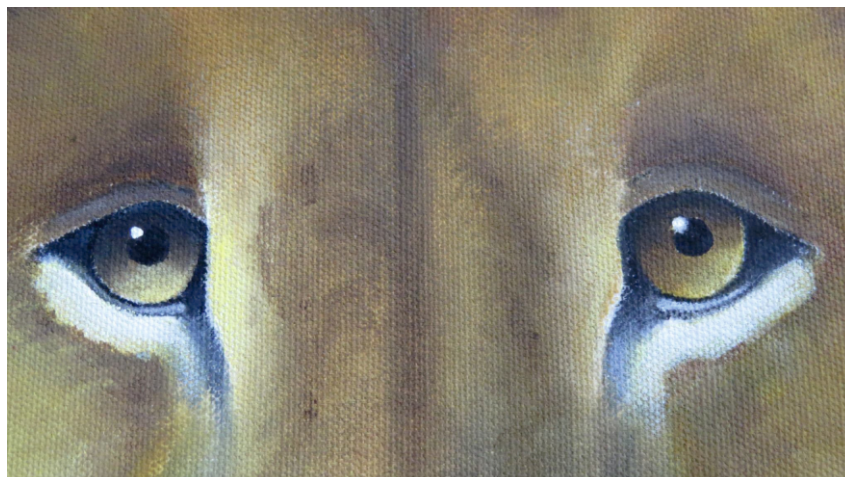

In acest număr al revistei aș vrea să ne gândim cu toții la copiii și adolescenții din Școala din spital, la strălucirea lor, la acești oameni buni care aduc lumină și pace în mijlocul celor între care trăiesc.

Oamenii buni ca niște torțe, ca făclii luminoase, înțeleg limpede diferența dintre ceresc și pământesc, înțeleg că acțiunile Cerului sunt constante. « Activitățile Cerului sunt cele care se săvârșesc independent de faptele oamenilor și care se împlinesc independent de năzuințele omenești. Și dacă astfel se petrec lucrurile, atunci cel care este un om bun, înzestrat cu o rațiune profundă, cu mari posibilități și cu un spirit fin de observație nu le va aplica aici. Aceasta se numește a nu comenta activitatea Cerului. Omul bun, mai ales, nu va năzui ca, prin ajutorul dat de rațiune, să cunoască Cerul. »

Cum simțim fiecare dintre noi că omul bun este ca un sfânt pentru om, pentru că își îndeplinește datoria?

Betty Niță, profesoară

Artiști online

Deși nu optez pentru comunicarea online, mă bucur totuși că acești copii pot uita în acest mod de tratamente, întâlnindu-și prieteni virtuali, schimbând gânduri și opinii cu tineri din toată lumea. Iată o generație de feisbuciști tolerabilă și productivă, mi-am zis, mai ales când își expun picturile (ajutați de colegile mele minunate Mihaela și Tatiana). Mărturisesc că, pentru evaluarea pânzelor acestora, pe care cele două profesoare de desen le postează pe facebook, îmi acord timp îndelungat să le analizez, să le interpretez simbolistica, să mă mir artistic în fața frumosului realizat anevoios, cu pensule mișcate greoi din cauza branulelor din venele lor firave, în condiții atipice și în mirosuri de citostatice. Neliniștea care se bănuiește în nuanțele așezate pe aceste picturi trădează gândul constant la viitorul care nu le promite nimic sigur. Iar tristețea din tonurile închise sau prea dure este expresia tremurului interior în așteptarea rezultatelor tomografiilor sau CT-ului, este magma copleșitoare a gândului că, poate, va trebui să mai stea internați pentru alte ședințe de chimioterapie. Dar s-o iei de la capăt în fiecare zi este, cred, filosofia vieții și secretul reușitei pentru noi toți.

Castel la malul apei - Andreea

Literatura copiilor noștri

Am tot mai mult convingerea că literatura – poezie sau proză- e o formă de exorcizare a răului și a bolii. Am simțit asta la întâlnirile mele cu copiii internați la secția de *Oncopediatrie* de la I.O.B., pe care i-am provocat la scris. Am constatat, în produsul pe care l-am construit cu ei, că versul poate transforma tristețea și frica de boală și de viitor în estetică pură. Și asta pentru că termenul poetic este perceput ca un instrument cu utilitatea armei, prin care ei pot ordona bolii să părăsească trupul în care s-a instalat ca la ea acasă. Versul e pistolul pe care îl pot pune la tâmpla bolii, amenințând-o cu dispariția pe vecie iar hârtia absoarbe toate chinurile tratamentelor, în timp ce pixul așterne pe foaie cuvinte care sunt camuflarea bolii înseși. Astfel, odată scoase din perimetrul corpului în care făceau ravagii, bolile devenite cuvinte se lipsesc de hârtie și îndeplinesc două roluri: (1) părăsesc trupul pe care l-au terorizat și (2) devin poezie. Cred că așa se explică filosofia și scopul artei poetice a lui Tudor Arghezi: *Din bube, mucegaiuri și noroi iscat-am frumuseți și prețuri noi*.

Poeziile din acest număr(la care înregistrăm și o participare externă, a Flavianeii Vlas, diagnosticată cu altă boală cronică) demonstrează că a fi creator de literatură e un lux al emoției artistice, deloc steril, caracterizat prin figuri ascensionale, verticalizante, a căror decodare ar face loc unor interpretări arhetipale. Remarc, cu uimire filologică, insolitul jocurilor lexicale, al combinațiilor de termeni, dovadă clară a faptului că trăirile acestor copii sunt infinit mai bogat reprezentate decât cele ale adulților. În nuce, aici găsim temele mari ale literaturii, configurate în formule ludice, din materiale de construcție care poartă totuși moliciunea, gingășia și naturalețea vârstei. De exemplu, în textele copiilor mai mici(de 3-4 ani, care, neștiind să scrie, mi-au dictat versurile) apare evocat universul de familie sau al poveștilor experimentate până acum cu părinții sau cu bunicii, al necuvântătoarelor, spre liniștea cărora aspiră ei. Poeziile copiilor mai mari ating însă teme filosofice, ca fericirea, tristețea, iubirea, cosmogonia, fiind o terapie grozavă, prin care aceștia sunt ancorați în toate determinantele vieții. Și iată cum, în alveolele sale, spitalul, ca spațiu al bolii, e un rezervor de frumos, de activitate a spiritului iar literatura pe care micii pacienți o creează e un repaus romanțat în cadrul tratamentelor chinuitoare și de durată.

Toamna

Marița, 13 ani

Toamna a sosit
Și frigul a revenit,
Cu vânt și ploi,
Ca să ne luăm
Hainele groase pe noi.

Flori și oameni

Dragoș Condescu, 7 ani

Fratele meu Alin e frumos ca o zambilă de primăvară,
Iar Adrian e mândru și zvelt ca un trandafir
Și are un pantof roșu pe care l-a primit cadou.
Tati meu e o tufănică albastră care crește lângă casă
Și ceilalți frați sunt florile de primăvară din rondurile mamei mele.

Floarea de colț

Marița, 13 ani

Florica mea de colț,
Tu ești floare mult visată,
Care acum te-am amintit
Cu petale de argint
Și cu miros îmbătător,
Care te face să uiți de dor.

Căsuța din vale

Marița, 13 ani

Uite colo-n vale
O căsuță mare,
Cu ferestrele ovale
Și în ea stătea
Mica turturea,
Care tot zâmbea.

Turturica

Marița, 13 ani

Turturică mică,
Stai tu cumintică,
Nu mai tot zbura,
Stai în casa mea
Și nu mai fi rea,
Ca să-ți spun așa:
Că eu te iubesc
Că pe îngerul ceresc.

Leul curajos

Marița, 13 ani

Vine leul curajos
Și e tare prietenos
El vine spunând așa
Că e petrecerea mea
Și-a copiilor curajoși
Care știu să iubească
Pe Domnul Nostru
Iisus Hristos.

Floarea de izvor

Marița, 13 ani

Floare Floricea,
Uite colea
Apă de izvor,
Ca să crești cu dor,
Eu când te adun
Tu să miroși a parfum.

Mărgele

Andrei Stoica, 3 ani

Rățuștele mele savurează copaci
Și gheare de uriași le cresc pe cap
Iar eu mă sperii de ele și urlu
În timp ce porcul meu mănâncă o iarbă dulce,
Pe care i-o aduce Moș Crăciun.
Iezișorul meu cu mărgele
Doarme fericit sub stelele plângăcioase.
Taurul meu din grajd scapă mereu în grădina lui tati.

Prin visul meu

Iulian Bunduc, 16 ani

Nu credeam că o să mai am vreodată o tumultoasă pasiune-
Amintirea iubirii mele sfâșiate mă stăpânea încă.
Și eu, turbat de amintirea tristului trecut,
Ajunsesem inconștient și fericit ca o maimuță.
Dar caracatița singurătății mă speria iremediabil
Și într-un moment apoteotic țâșni de lângă mine Ea,
O dulce fantasmă, sărată minune a visului meu sănătos,
Care mă aștepta într-o veșnicie, cald, etern și duos.

Înnoptare

Iliuță Papuc, 16 ani

Afară era un amurg roșiatic
Și norul trandafiriu plutea melancolic
Iar un miros sălbatic străbătea prin aer.
Parcă simțeam un tigru puternic, dar pufos ca un caier.

Era o noapte siderală,
Care-mi stârnea gândire ancestrală
Și se formau prelungi fâșii pe cer
De un pur violet diluat ca un zer.

În această noapte cu toții, în suflet, un seism simțim
Dar, cu fața luminoasă, boala o înfrângem,
Alături de medicii pe care, ca niște îngeri, într-un altar îi punem
Și pentru ale lor mâini bune, facem câte o plecăciune.

Pădurea visătoare

Ana-Maria Tănase, 13 ani

Prin ceața subțire de peste păduri,
A străpuns în salt misterios o ascuțită săgeată de soare.
Aerul tot cețos și lăptos a devenit pe loc un tablou luminos.
Scoarța dură a copacilor a căzut înghițită de nesăutulul pământ.
Priveam visător la aristocratica plecăciune a crengilor
Și mă simțeam ca un sfânt în altarul miraculos
Al luminișului roșiatic din sufletul meu sacru.

Alb și negru

Ana-Maria Tănase, 13 ani

Mă tem îngrozitor de oamenii hienă
Care îmi întind turbați aripi să mă ajute,
Dar, vai ce cursă perfidă îmi aruncă
sub acest paravan,
Căci ei voiesc de fapt să mă sfâșie violent
Ca niciodată să nu locuiesc în lumile cercului polar,
Acolo unde ei nici în somn n-ar putea viețui.
Și în moliciunea stării mele de frică
Am simțit o plăcută încălzire a planetei.
Lângă mine, la picioare, un popândău
mă privea prietenos din crăpăturile firbinți ale asfaltului.

Toamna ucigătoare

Mihaela Rotaru(sora Andreei)

A venit toamna...
Sufletu-mi se vestejește
Ca frunza ce tânjește.

Spiritul verii se stinge în
mine,
Ochii și pielea-mi sunt
însetate
De lumina solară ce
mângâia
Ale mele simțuri, care-acum
îngheață...
Și tremură de frica toamnei,
Care-aproape-mi
controlează
Și-mpinge, spre iarna
sufletească,
Trupu-mi amorțit.
Încet-încet, toamna îmi
omoară
Orice flacără vie de energie.
Îmi plouă corpul
Și-mi umple de brumă
privirea,
Îmi încețoșează gândirea
Și-mi îmbătrânește sufletul
Cu atâta moarte în juru-mi,
Cu fiecare înmormântare
A vieții ce se scurge,
Din fiecare vietate.

În căutarea spiritului
Pierdut în mine
Și a vieții ce fuge de noi,
Încep să alerg...
Aleg căutând răspunsuri
Pentru tot ce mi se-ntâmplă,
Pentru tot ce se petrece,
Pentru timpul care trece,
Pentru vise ce stau să se-
nece.
Aleg orbită de-ntrebări
Ce apar de oriunde și de
nicăieri.

Aleg fără'să știu ce fac,
Aleg fără'să mă judec,
Aleg fără'să urăsc,
Aleg fără'să văd ce
deosebesc.
Dar, din senin, mă opresc...
Inima-mi nu mai bate,
Pieptul puternic se răcește
Mâini și picioare îmi
împietresc...
E capăt de drum?...
În fața mea se cască o
prăpastie...
La marginea pădurii s-a
oprit cărarea,
Mai departe nu e cale de
mers.

Mă așez pe pământul ud și
rece
De atâtea lacrimi plânse
De ochii nevăzuți ai cerului;
Lacrimi ce spală
Mizeria lumii și spatele
omenirii.
Stând pe iarba uscată,
Venele-mi le simt în corp
Ca rădăcini uscate în
pământ secătuit,
Pământ putrezit de
moarte...
Mă uit în depărtare,
La soarele ce dispăre în
zare.
Ploaia-mi anesteziază
trupul,
Ce acum e rece
Ca piatra muntelui
Ce mă păzește.
Fără să-nțeleg ce-i în urmă,
Fără să știu ce va urma
Tot aștept să se-ntâmples
ceva...
Și tot aștept să mi se-
ntâmples ceva...

Rița

Anemona Papuc, 13 ani

Păpădia verde și amară au făcut-o dulceată și-au așezat-o în cămară,
Ca s-o mănânce ursul la iarnă,
Întinsă pe frunze uscate de toamnă.
Cu binoclul ei magic,
Veverița Rița îl urmărește pe urs,
În bârlogul lui, mâncând delicioasa dulceată.
Și deodată Riței i se face poftă de delicata zâmbăreață
Și-i cere ursului două porții din aceasta.
Dar ursul, deranjat de la sfânta masă,
Îi răspunde cu glas milităros:
Nu-ți dau nimic și bine-ai face de te-ai duce de-aici cât mai degrabă,
Căci altfel, te jupoi de blană
Și o să-mi fac din ea o elegantă haină.

Marea de tristețe

Cătălin Moraru, 10 ani

Ploaia aceasta de noiembrie mi-a adus
O așa de copleșitoare migrenă cosmică,
Încât calul, care-mi trecuse zvelt pe la geam, mi se părea un fioros mistreț,
Care mi-a sfâșiat fina mea epidermă cu colții lui cariați.
Și mi-a lăsat pete violet pe suflet și pe unghia mică de la picior.
Și uite așa steagul tristeții triumfa peste întreaga mea lume
Iar călcâiele mele tremurau de spaimă.
Am luat fistic din bolul lui Dumnezeu și i-am dat mistrețului furios, ca să nu mă sfâșie.
Și nu m-a sfâșiat, pentru că a fost atras de fantoma căprioarei rănite, care-i trecuse prin spate.
Drept recompensă, am scos din pungă vieții mele 10 lei, un tigru și o zebra
Și i-am plătit compasiunea

Boris, omul de zăpadă

Patricia Toporan, 4 ani

În dimineața aceasta de iarnă,
Geroasă ca la Polul Nord și roșie ca un steag,
L-am construit pe Boris, prietenul meu drag:
Era mai înalt ca mine, cam cu trei capete de cal
Și gras ca un lucrător, cu nasul mare și roșu,
Ca un Pinocchio mincinos.
Din gura lui uriașă expoldau hohote de râs
Și împreună cu el se amuzau toți prietenii mei din parc,
Inclusiv soarele și luna, albinele și caii
Și blocul roz cu 10 etaje de la numărul 100 G.
Iar Boris acesta al meu era, de fapt,
Un om de zăpadă făcut în grabă de mine și de frumoasa mea verișoară.
A ridicat un ochi spre mine
Și mi-a spus să fiu cuminte
Și să mă fac doctoriță de bunici.

Visul

Iliuță Papuc

Mă simt ca într-un vis,
Într-o lume de povești prins.
Totul e alb, ca un prețios porțelan
Iar eu parcă aș fi un sacru castelan.

Și totuși visul e real,
Căci sunt pe un apotetic deal,
Al tinereții mele val,
Ce spumegă ca un strigăt de caval.

Și ninge-n stelele fecioare
Și aici și-n depărtare.
Iar luna tandră și mângâietoare
Perfecte raze ne trimite de așteptată binecuvântare.

Suflet pierdut

Mihaela Rotaru (sora Andreei)

Sufletul meu nu se mai află în corpul meu,
În ciuda faptului că sunt vie, dar nu vie ca
toți viii...
Sunt moartă pe jumătate, impasibilă oricărui
simțământ.
Sufletul meu e pulbere...
Și fiecare bucățică, fie ea cât de mare sau de
mică,
E implantată în toți cei ce mă-nconjoară.
Orice sentiment bun sau rău ce îl degajă ei,
E absorbit de acea pulbere a sufletului meu
Și transmisă, prin conexiuni
De nimeni și nimic înțelese sau știute,
Trupul meu inert, dar parcă viu
Ce execută mișcări mecanice
Și afișează limbaje învățate parcă doar din
cărți,
Fără să le fi trăit sau înțeles vreodată.

Nu e de mirare de ce, mare parte
Din cei pe care ajung să îi cunosc se
atașează de mine.
Stând să mă gândesc acum
La ceea ce sunt sau cine am devenit,
Constat cu groază și nu pot accepta
Faptul că semăn izbitor de mult
Cu o crăiasă a zăpezii, rece ca gheața,
Răcind orice relație cu cei din jur
Doar pentru a nu răni...
Însă rana nu e în cei de lângă mine
Rana e chiar în trupul meu,
E una cu persoana mea;
Se adâncește și mărește ca o prăpastie în
care,
Orice suflet sau minte se rătăcește fără cale
de întoarcere.

Degeaba aștept să treacă timpul,
Și degeaba sper la mai bine...
Nu mai am puterea și forța de a mai face
ceva,
Nici măcar puterea de a gândi
Că totul e doar un coșmar
Pe care timpul îl va face să pară scurt,
Dar impactul lui asupra mea mă face să cred
Că durează ore, zile sau chiar vieți...
Mă lupt cu mine însămi,
Doar ca să mă amănesc cu gândul că acest
coșmar
Se va sfârși curând...
Dar râuri de lacrimi îmi curg din ochii de
sticlă ce mă dor;
Mintea mi-e ucisă gânduri ce mă chinuie,
Încrederea mi-a fost demult spulberată
De multe alte așteptări ale celorlați.

În jurul meu-oceane de lacrimi
În care mă pot îneca oricând...
Poate numai speranța mă ajută să înot la
nesfârșit
Printre-oceane de dezamăgiri...
Speranța cea atât de slabă și puternică în
același timp,
Speranța ce ia vieți și dă viață,
Speranța atât de clară precum lumina,
Speranța cea necunoscută, mai neștiută
decât întunericul și infinitul univers...
Speranța atât de-nșelătoare...
Și timpul trece și viața trece pe lângă mine...
Și timpul trece
Dar rănilor rămân deschise sângerând...

Prânzul meu

Andrei Stoica, 3 ani

Azi am mâncat o ciorbă de nuci,
Colorată cu galben de mine.
Și-am presărat în ea un ditamai sac de pătrunjel din grădina bunicii.
Iar la felul doi am fiert un picior de zmeu,
Pe care l-am băgat la cuptor pe varză.
Și l-am savurat bucuros cu berea mea din biberon.

Căutarea

Mihaela Rotaru (sora Andreei)

Fiecare dintre noi caută ceva
Sau pe cineva.
Caută cu un scop anume
Sau pur și simplu caută.
Eu, însă, nu caut ceva,
Și nici pe cineva care să mă întregească.
Eu mă caut pe mine,
Pe mine însămi;
Dar cu cât mă caut mai mult și mai mult,
Cu atât simt că mă pierd mai mult.
Simt că, din ce doresc mai mult
Să mă găsesc pe mine însămi,
Mă îndepărtez și mai tare
De aceea ce am fost menită
Să devin.

Mă caut cu disperare
Însă, mă pierd în căutare,
Atrasă de multe nimicuri ce nu aduc altceva
Decât un zâmbet fals pe față

Și un alt strat de întristare în inimă și minte,
Întristare ce îmi întunecă sufletul cuminte.

Mă caut în continuare,
Precum o oglindă spartă caută
Cioburile prefăcute în pulbere;
Își caută cioburile, arătând lumii întregi
Ce vede sau ce poate fi de văzut, reflectând
realitatea,
Dar nimeni nu-i poate arăta cioburile,
Nimeni nu o poate întregi,
Nici măcar ea.

Oare a găsit cineva acea parte din mine pe
care o caut?
Oare mă voi găsi?
Preocupată de căutare
Am uitat ce caut cu adevărat...
Ce caut?... Nu știu...
De ce mai caut?

Capra avea 100 de iezi

Maria (Merry)

A fost odată ca niciodată o fetiță,
Care se străduia să strângă mere pădurețe,
Dar s-a înțepat în firele de iarbă.
Așa că, a sărutat-o un prinț
Și imediat și-a revenit
Și, ca în basme, s-au căsătorit.
Iar mai apoi își hrănea iezi cu dulciuri: fursecuri, bomboane, acadele, oameni, scaune și alte nevoi.
Când venea noaptea, iezi dormeau în paturile lor tari și țepoase,
Îmbrăcate în lenjerie roșie cu alb.
Iar prin perdelele străvezii intrau, spre dimineață, razele reci ale soarelui.

Alinarea

Mihaela Rotaru (sora Andreei)

Stau întinsă pe pat,
Pe pat de iarbă și pământ.
Simt cum iarba mă susține,
Cum pământul mă mângâie
Chemându-mă spre ceva
necunoscut,
Dar într-adevăr sigur și
plăcut.

Mă las cuprinsă de o energie
Ce pare că mă vindecă
De orice rană sufletească;
Leacul fiind cerul și
pământul,
Apa mării și firul ierbii,
Copaci statornici alături de
nori nostalgici.

Cutremurul pământului
E zdruncinătura sufletului,
Suflet ce-l port în pieptul
meu firav,
Neputând înțelege cum
funcționează.
Însă un lucru îl simt clar:
Fulgere și tunete îmi cântă
durerea,
Iar ploaia curăță rana.
Lună, soare și stea
Veghează veșnic asupra mea.

Durerea m-a făcut imună
La orice alt sentiment
Ce aduce în suflet
Plăcere sau suferință.
Doar zâmbetul șters de pe
față
Îmi mai aduce aminte că
trăiesc.

De câte ori simțeam
Că cerul cade peste mine,
Și că nori negri mă strivesc,
Și c-al meu suflet
E sleit de puterea
De a mai răzbate
Prin lumea asta grea...
Mă doare tot corpul
Șli mintea-mi îngheață.
Știind că moartea-mi nu-i
departe.

Dar ca de fiecare dată,
Natura și-universul
Mă reînviau,
Călăuzindu-mi drumul,
Chiar dacă nu-l vedeam,
Și-așteptam miracole,
Sperând
În împlinirea destinului.

Mi-e frică să merg singură

Pe cărarea pădurii,
Singură cu gândurile mele
Ce mă frământă
Și mă chinuie
Până la disperare.
Mă uit să găsesc
Un drum în zare
Unde să pot merge
Fără să mă gândesc la ceva,
Doar să privesc ce mă-
nconjoară.

Mi-e frică de gânduri negre
Care vor să mă prindă
În nesfârșita lor dimensiune.
Dar nu mă las pradă lor,
Ci, hipnotizată de culoarea
cerului senin,
Mă las învelită de brațele
mării
De frică să nu înnebunesc.

Privesc în continuare cerul
Plutind pe apa caldă,
Așteptând natura să-mi
lumineze calea
Spre al țărmlui fin nisip,
Unde soarele și luna
Mă vor ocroti.

Ursul

Paul Baci, 6 ani

Ursul își bagă coada în apă să prindă pește albastru,
Apoi îi mănâncă trunchiul
Și bea apă cu cana
Iar savarinele le savurează cu polonicul.
Deodată, vulpea nervoasă
Bate la ușă și-i cere
S-o primească la cină.
Atunci ursul, credul,
O pofteste în capul mesei
Și-o servește cu o șampanie cu otravă.
Și deodată vulpea s-a evaporat și a plecat în cosmos.

Corb orb

Mariana Grigore, 14 an

Din larva albă și pufoasă
A tâșnit un fluture de câmp,
Purtând pe aripi geometrii în spațiu.

Un dor de călărie a mistuit-o pe vrăjitoare,
Dar un creștin c-un talisman în mână,
Cu o flacără a izbit-o făcând-o corb orb,
Însingurat și iremediabil ratat, pe care se plimba în ritm de vals
Fluturele victorios de un așa măreț trofeu.
Și-n rădăcina lumii păcătoase rămas-a
Deci o neagră pasăre de oțel.

Circuitul vieții

Ionuț Dulcă, 17 ani

Puterea absolută a lui Dumnezeu este natura însăși,
Salvată glorios de la potop de miticul Noe.
Lupii împopoțonați cu aureole au stârnit groază în faimoasa arcă,
Dar îngerii acoperind-o cu aripile lor magice au protejat semințele vieții,
Pe cele ale morții abandonându-le apoi într-o mare de mațe.
Semințele suntem noi.
Iar mațele sunt nisipul mișcător din valuri.

Decebal cel Mare

Marian Cătălin Morar, 10 ani

Tolba soldaților era plină de briceaguri
Și deodată din ea a ieșit un înspăimântător demon
Și, în disperarea lui, s-a lovit de Polul Nord.
Ca să scape lumea de el, broasca i-a dat imediat râie
Și, în următoarele ceasuri, Pământul a fost înzăpezit de blânzi îngeri păzitori,
Care l-au pus stăpân peste întreg Pământul pe dacul nostru Decebal.
Și uite așa ciuma demonilor a rămas un trist tablou istoric.

Valurile reci

Ana-Maria Tănase, 13 ani

Valurile se izbesc de țărmuri, spumoase și zgomotoase,
Mișcarea lor aduce, în miez de noapte, un groaznic coșmar.
Se crapă stâncile sub forța apei
Și-n sufletu-mi albastru e cutremur,
Ruine rămân azvărlite pe nisipul ostil,
După ce valurile lui Poseidon au astupat orice încercare a uscatului de a rămâne
pământ.

Iarna

Andreea Daniela Nedelcu, 6 ani

Vine Moș Crăciun, însoțit de ursulețul
Cu blana albă și pufoasă,
Care zboară înspre curcubeul minunat.
Și-acolo alunecă pe un tărâm magic,
Cu baloane, cu apă, cu miere făcută de privighetori.
Și-ajunge mare șef peste iepurași și peste căței,
Căroră le ordonă să măture de urgență
praful de zăpadă de pe nori
Și să spele petele de elefant
De pe nisipul strălucitor și multicolor al curcubeului.
Iar, din înaltul liniilor lui, coboară pe pământ
Ca să împodobească cu mine bradul de Crăciun.

Crăciunul este frumos

Albert Constantin Gugiu, 8 ani

A venit Crăciunul și-a-nceput să ningă
Iar copiii sunt fericiți, așteptându-l pe Moșul.
E frig și aș vrea să beau o țuică cu Gabi
Și să mănânc prăjituri cu cremă de lapte și stele,
Gogoși umplute cu zăpadă și în formă de dragon.
Ce tare-aș vrea să mă joc cu baloane cu apă înghețată,
Pe care să le-arunc după furnici,
Ca pedeapsă că și-au făcut vizuina în soba mea.

Lupul cel bun

Patricia, 4 ani și 5 luni

Lupul meu din Țara Morîștilor
este înalt, cam slab
și cu privirea inteligentă și caldă.
El n-a vrut s-o mănânce pe Scufița Roșie,
Fiindcă l-a impresionat când
fata trecea prin pădure cu coșul cu mâncare, spre bunica.
El i-a dăruit Scufiței o lumânare, ca premiu,
ca s-aprindă cerul și să ațâțe soarele cu ea.
Și uite-așa, lupul meu cel bun
A fost poftit să locuiască între stele, tot ca premiu.

Iarna

Flaviana Vlas, 15 ani
(cu altă afecțiune cronică)

A-nceput încet să cadă,
Câte-un fulg ca de argint
Zâna-nveșmântată-n alb
A adus iarna rapid.

Este un anotimp în care
Intreg pământu-i acoperit,
De fulgi albi ca de mătase
Care zboară neconținut.

A sosit și de-astă dată,
Cu o bucurie-n suflet
Iarna, vremea friguroasă
Cu podoabe multe, multe...

Tărâmul zânelor

(continuare din numărul trecut)

Anca

În timp ce Zâna Marina și fetele porneau spre academie, undeva departe, în partea întunecată a tărâmului zânelor, într-un castel înfricoșător, Zâna malefică Miranda și Pelinas (Pelinas este un animăluț magic care poate zbura, fiind mic și pufos) află că Sofia și Bella sunt zâne perfecte printr-o oglindă magică.

--Deci aceste două copile sunt zâne perfete, iar Zâna Marina încearcă să afle ce puteri au. Nu are decât dacă sunt la fel ca cele două de acum 50 de ani. Nu o să poată termina treaba, nu-i așa Pelinas? spune Zâna Miranda. Aceasta avea 18 ani în loc de 68 pentru ca flautul pe care îl ținea în mână îi oferea tinerețe veșnică și puteri uriașe.

--Bli, bli, croncăne Pelinas.

--Așa este Pelinas, nu o să reușească. Dar ar fi bine să le urmăresc oricum poate chiar o să mă distrez pe seama eșecurilor lor. Uahhaha!

În acest timp Zâna Marina și fetele au ajuns la academie.

--Aici fetelor, zânele de vârsta voastră își descoperă puterile și învață să le controleze. Academia este împărțită în opt secțiuni unde veți învăța controlul puterilor și Sala Mare. Prințesa, presupun că știi ce zână ești?

---Da. Sunt o zână a florilor.

--Draga mea, nu ești o zână a florilor. Dacă ai fi o zână a florilor, ar fi trebuit să știi ce îi trebuia acelei Polirius.

--Da, știu. Îi trebuia soare, nu umbră. Dar atunci, ce zână sunt?

---Asta o să aflăm acum la examen. Vă rog să mergeți la restul grupului.

Acolo Sofia și Bella au întâlnit-o pe Musa, prietena prințesei Emili, o zână foarte drăguță.

--Liniște vă rog, vine doamna directoare Lusi!

--Mulțumesc pentru introducere Rodni, acum poți să pleci. Iar vestitorul pleacă.

-----Bun venit la academia zânelor! Anul acesta este unul foarte special. Sper că anul acesta se vor lega prietenii de-o viață, să treceți cu succes examenele și să stăpâniți cât mai bine puterile. Succes la examen și sper să nu vă văd prea des în biroul meu! Puteți merge spre Sala Mare unde vă așteaptă profesorii, spuse directoarea, după care intră în academie.

Ușile se deschiseră și elevii intrară în șir într-un hol mare cu o mulțime de portrete pe pereți. Holul avea opt uși care duceau în câte o clasă, iar în capătul acestuia era Sala Mare unde erau așezate o mulțime de scaune și erau amenajate nouă măsuțe pe care se găseau obiecte ciudate și câte un profesor în dreptul fiecărei măsuțe.

Masa plantelor avea o floare ciudată cu șapte petale de un roz deschis și cu picățele pe petale. La masa animalelor era un flufi, animăluț magic specific zânelor. La masa apei era un fel de bulă de apă care plutea. La masa aerului era o mini tornadă. La masa focului era o flacăra purpurie. La masa soarelui aveau un cristal care semăna cu soarele. La masa muzicii era o harpă. Iar la masa cârpacilor era un ciocan și pe ultima masă erau medalioane făcute din cristaline. Cristalinelor sunt cristale magice, pe care sunt însemnate casele zânelor. Masa era păzită de directoarea Lusi.

Elevii s-au așezat la locurile lor, când, dintr-o dată, se aude o voce stranie.

--Bine ați venit la examen! Astăzi toate zânele din această sală își vor descoperi puterile, iar fiecare dintre voi își va primi strălucirea aripilor. Vă rog să începeți! Câte o zână pe rând. Fiecare zână va trece prin fața obiectelor magice și dacă acestea reacționează, veți primi culoarea aripilor și casa din care faceți parte, după care mergeți la doamna directoare Lusi pentru a vă lua medalionul casei voastre. Începeți! Se pare că prima zână este prințesa Emili.

Emili trece prin fața mesei plantelor, dar aceasta nu reacționează și nici cea a animalelor sau a apei sau a focului și nici a soarelui. Ajunge la masa muzicii și harpa începe să cânte singură. Atunci aripile lui Emili își schimbă culoarea în mov strălucitor.

--Bravo! Prințesă, ești o zână a muzicii. Profesoara ta va fi doamna Melodi. Iar acum mergeți să vă luați

medalionul.

--Următoarea zână este Flora. Flora este o zână a plantelor și doamna Bulb o să-ți fie profesoară. Când Flora a ajuns în dreptul mesei plantelor, floarea a început să crească, iar aripile ei și-au schimbat culoarea în verde deschis.

--Următoarea zână este Stela. Ești o zână a soarelui, doamna Solarisa îți va fi profesoară. Când Stela a ajuns în dreptul mesei soarelui, cristalul a aruncat în aer o lumină orbitoare și aripile ei au devenit galbene.

--Următoarea zână este Aqua. Ești o zână a apei. Doamna Bula o să-ți fie profesoră. Când Aqua a ajuns la masa apei, bula de apă a înghețat și aripile ei au devenit albastre.

--Următoarea zână este Emi. Este o zână a focului, iar doamna Flămă o să-ți fie profesoară. Când Emi a ajuns în dreptul mesei focului, flacăra a început să crească tot mai mult, iar aripile ei s-au schimbat în roșu aprins.

--Următoarea zână este Ani. Este o zână a animalelor, iar doamna Anima îți va fi profesoară. Când Ani a ajuns la masa animalelor, flufi a început să se agite și aripile ei au devenit maro.

--Următoarea zână este Aera. Este o zână a aerului și doamna Vânt de vară îți va fi profesoară. Când Aera a ajuns la masa aerului, mini tornada a ridicat-o în aer și aripile ei au devenit roz.

--Următoarea zână este Paci. Este o zână cârpăce și doamna Gaberi o să-ți fie profesoară. Atunci când Paci a atins ciocanul, acesta a început să bată în masă, iar aripile ei au luat culoarea portocaliu.

Și au urmat tot așa zâne ale muzicii, ale apei, ale focului, ale plantelor, ale animalelor, ale aerului și cârpăce. În cele din urmă le vine rândul Sofiei și Bellei.

--Următoarea zână este Sofia. Este o zână perfectă stăpânitoare de apă, aer, plante și muzică! Profesoarele tale o să fie doamna Melodi, doamna Bulb, doamna Vânt de vară și doamna Bula. Te rog să mergi la doamna directoare să îți iei medalionul special! Acesta este format din cele patru case din care faci parte. Când Sofia a ajuns în dreptul meselor, floarea a crescut, harpa a început să cânte, bula de apă a închietat și tornada a ridicat-o în aer, toate în același timp. Aripile Sofiei au luat culorile curcubeului.

Sofia a mers la doamna directoare ca să-și ia medalionul. Acesta avea forma unui pătrat având la bază apa și plantele și în vârf muzica și aerul.

--Următoarea zână este Bella. Este tot zână perfectă stăpânitoare de foc, soare, animale și cârpăce, iar profesoarele tale o să fie doamna Gaberi, doamna Anima, doamna Flama și doamna Solarisa. Te rog să mergi la doamna directoare să îți iei medalionul special! Când Bella a ajuns în dreptul meselor, flufiul s-a agitat, flacăra purpurie s-a mărit, ciocanul a început să bată și cristalul a aruncat o lumină orbitoare în aer, iar aripile ei au devenit ca ale Sofiei.

Medalionul Bellei era tot pătrat și la bază avea soarele și animalele, iar în vârf focul și cârpăciul.

--Acum că am aflat fiecare ce puteri aveți și că avem zâne perfectă printre noi, vă rog să fiți atenți la doamnele profesoare, spune directoare.

--Anul acesta avem 48 de elevi și fiecare grup are câte 6 elevi. Nu sunt la fel de mulți ca în anii anteriori, dar poate că voi sunteți mult mai speciali și sperăm să ne demonstrați asta la cursuri. Vă rog ca fiecare elev să se prezinte la profesorul de care aparține ca să-și cunoască elevii ca după aceea să vă prezentăm camerele pentru fete și cele pentru băieți.

Sofia și-a luat rămas bun de la Bella și a mers împreună cu Emili la grupul doamnei Melodi.

--Bună, prințesă Emili! Ce mai faci? Uau ! ea este una dintre zânele perfecte, nu Sofia?

--Bună Sara! Bine, mulțumesc de întrebare și da, este Sofia, zâna perfectă.

--Bună Sara! mă prezinți și pe mine colegilor?

---Da, sigur. Hai după mine! Ea este Boni, ei sunt Bis și Bas, sunt gemeni, iar ea este....

--Musa.

--Deci vă cunoașteți! Hei, cunoști deja doi dintre membrii grupului.

---Da, și abia aștept să-i cunosc și pe restul dar, mai întâi trebuie să merg la casa florilor. Pe mai tarziu! Pa!
(va urma)

Pastila de informație

Cum și când beneficiezi de activitățile didactice formale ale Școlii din Spital

Dacă în numărul trecut al revistei ofeream informații elevilor și părinților lor despre școlarizarea la domiciliu, acum am bucuria să vorbesc despre prima Școala din Spital formală care, din 17 septembrie 2015, funcționează atât în spitalele I.O.B. și I.C.F., cât și la *Marie Curie*. În acest an pilot, programul de școlarizare în spital se desfășoară sub forma unor clase simultane, pentru elevii din ciclul primar și gimnazial, și sub forma învățământului la domiciliu, pentru elevii din ciclul liceal. Motivul pentru care elevii sunt incluși în programe educaționale diferite pe timpul spitalizării se regăsește în legea educației și în metodologia cadru de aplicare a ei. Aceste documente prevăd posibilitatea școlarizării în spital și formarea unor grupe/clase doar pentru elevii din clasele I-IX (probabil în anul 2011, când au fost concepute aceste documente, învățământul obligatoriu era până la clasa a IX-a).

Indiferent de clasă și forma de desfășurare a educației în spital, orice elev îndelung spitalizat poate beneficia de școală în spital. Părinții sunt cei care vor complete două cereri:

- (1) una prin care solicită includerea fiului/fiicei în Școala din Spital și
- (2) una prin care solicită eliberarea Certificatului de Orientare Școlară și Profesională și este adresată C.M.B.R.A.E.

Alături de cererile completate de părinți, este necesar avizul medicului șef de secție și al managerului spitalului. Din momentul includerii elevului în Școala din Spital, acesta beneficiază de ore de limba română și limbi străine, matematică, fizică, chimie, biologie (ciclul gimnazial). Pentru elevii de liceu, cele 6 ore de care beneficiază fiecare vor include: limba română și limbi străine, la care se adaugă materii din profilul liceului pe care-l urmează elevul (de exemplu, informatică, logică, istorie, psihologie, fizică, chimie, biologie etc.). Școala de proveniență a elevului va primi situația evaluărilor tânărului pacient în momentul încheierii semestrului/anului școlar sau atunci când elevul a terminat tratamentul în spital și perioada de monitorizare post-boală. Pentru elevii de liceu, școala de origine va asigura școlarizarea la domiciliu în perioadele de repaus la domiciliu (între curele de tratament citostatic).

Școala din Spital formală este un exemplu de incluziune educațională, care oferă elevilor nu numai educație, ci și speranță, planuri de viitor, orientare vocațională și profesională, iar părinților momente de normalitate. Rolul ei nu este de a umple timpul tânărului pacient, ci de a-i deschide calea spre cunoaștere și a-i îmbunătăți calitatea vieții.

Dragi elevi și dragi părinți, sperăm ca, prin profesionalism și adaptare, prin individualizarea educației, în funcție de boala somatică gravă a elevului spitalizat, să demonstrăm tuturor cât de necesară este Școala din spital și cât de mult contribuie, alături de tratament, la normalizarea vieții copiilor.

Numai împreună vom putea regăsi sănătatea și prin educație!

Fotinica Gliga, psihopedagog

Gânduri pentru un alt an, 2016, și pentru mulți, mulți ani de acum înainte. Și alte gânduri...

Nu sunt gânduri pentru oameni maturi, ci pentru copiii care, din cauza bolii, au transformat, pentru luni de zile, spitalul în *acasă* și în *școală*, care s-au dislocat din spațiul lor, renunțând la căldura căminului, la basmele spuse seara de mama sau de bunica, la micile aventuri cu prietenii de școală. Știind că fiecare dintre ei sunt cel puțin o poveste, îi vizitez săptămânal și îi provoc, antrenându-i pentru literatură, spre a le evidenția ritmurile interioare, gândurile, proiectele de viață. Și simt că îl întâlnesc pe Dumnezeu de câte ori mă întâlnesc cu ei, așa de sacre sunt aceste momente. Văzându-le suferința, îmi vine în minte o aserțiune a minunatului nostru părinte Arsenie Boca- *În cartea vieții se scriu mai ales faptele pe care le-ai făcut plângând*- și mă gândesc că filele cărții vieții fiecărui copil internat la I.O.B. nu pot fi decât de aur, poleite cu lacrimile amare, dar pline de speranță ale părinților, cu lacrimile suferinței lor apăsătoare. Nu-mi amintesc unde am găsit fraza următoare, poate online, dar mi se pare deosebit de expresivă pentru sensul plânsului acestor copii - *Lacrimile sunt felul în care corpul tău vorbește, atunci când gura ta nu poate explica toată durerea pe care o simți*. Și, în același spirit, îmi amintesc titlul unui volum de eseuri ale lui Emil Cioran- *Lacrimi și sfinți* -și nu pot să nu constat cât de bine se adaptează conținutul lui la realitatea din această secție a I.O.B. - *sfinții* sunt micii pacienți iar *lacrimile* sunt bobitele misterioase care rostogolesc dureri imense peste fețele lor palide.

Nu mi-aș fi imaginat niciodată că, într-o formă ludică, miniaturală, conceptul de cenaclu literar poate fi dezvoltat într-un spațiu al bolii și că el poate genera o literatură patografică. La nivelul actului creator, știu că există o scriitură aparte, cea despre boală, care a dat opere geniale, ca *Decameronul*, *Ciuma*, *Frații Karamazov*, *Idiotul*, nuvelele lui Maupassant, dar n-am identificat un segment vizând literatura creată de copiii bolnavi. De aceea, nu știu dacă, vreodată, poeziile pe care le-au realizat copiii din secția de *Oncopediatrie* de la I.O.B. vor deveni lucrări de interes pentru critica literară; știu însă că, de multe ori, m-au făcut să meditez la specificul efortului de creație, la motoarele poeziei, trecându-mi prin minte multe concepte despre artele poetice; mă gândesc astfel că ceea ce statua Ernest Hemingway drept act poetic prin definițiile: *Nu e mare lucru să scrii. Nu faci decât să stai jos, în fața unei mașini de scris, și să sângerezi* se poate aplica și creațiilor din această revistă; de asemenea, și Nichita Stănescu inventase o formulă artistică - *hemografia*, adică scrierea cu tine însuși. Câtă dreptate avea marele nostru modernist de-abia acum constat, când citesc în toate poeziile pe care le scriu copiii bolnavi povești despre destine, așternute sub măreția versului.

În sala de activități unde se desfășoară cenaclul nostru, copiii stau alături de mine, pe scaune, și...sângerează metafore, comparații, hiperbole și câte și mai câte figuri de stil, de gândire și de trăire. Ei sunt niște *Homo ludens*, puternic ancorați în sacru, prin jocul artistic prin care ei recrează lumea spitalului. Uneori, am impresia că literatura pe care o generează ar avea rol apotropaic, că le asigură un fel de scut față de agresiunea bolii. Alteori, văd în poeziile lor minunate perle, născute atipic în abisurile întunecate ale suferințelor, între cei doi pereți ai carapacei protectoare. Prin sublimare poetică, prin exercițiul de scris poezii, am gândit că pot să le mângâi chipurile chinuite, să le încălzesc degetele străvezii, dar catifelate în care strâng cu greutate pixurile reci, sub povara nelipsitelor branule. Dar n-am reușit decât pe jumătate, pentru că, deși creațiile rezultate din travaliul nostru împreună sunt frumoase, emoționante, sunt convinsă că mare alinare n-am putut să le aduc; motivul este că, deși sunt așa de mici, se văd obligați să se strecoare printre momentele triste, dramatice, dureroase ale bolii, ca să o poată învinge, încât omul nu poate fi pansamentul așteptat. Numai Dumnezeu îi poate susține, le oprește oftatul, le controlează ritmurile.

Revenind la gândurile pentru copiii internați la I.O.B., în perspectiva anului 2016(și a tuturor anilor care vor urma), am vorbit cu Dumnezeu despre asta și mi-a spus că le dorește să fie sănătoși, să uite că au trecut prin Fundeni ca pacienți, să aibă rezultate frumoase la școală și, în viața lor, să dăruiască puțin din tot ce au primit aici celor care se află în nevoi. Și să aibă convingerea că nimic din suferințele lor nu va rămâne necompensat, pentru că viața le va întoarce înzecit, în bine, chinurile din perioada chimioterapiei, a radioterapiei, a operațiilor și a altor tratamente dureroase.

Magda Jianu